

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.180 van 30 mei 2002
in de zaak A. 121.354/XII-3549.**

In zake : 1. Eddy LOOBUYCK,
 2. de NV EDKA,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaten M. MATTHYSENS en C. VAN ACKER,
 kantoor houdende te ANTWERPEN,
 Amerikalei 17

tegen :

de stad ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. POCKELE-DILLES,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Stoopstraat 1, bus 13.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Eddy Loobuyck en de nv Edka op 22 mei 2002 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 17 april 2002 van het college van burgemeester en schepenen van Antwerpen “tot onmiddellijke definitieve sluiting van de lokalen of plaatsen die in het pand Van Maerlantstraat 40 gebruikt worden voor prostitutie”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 23 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 mei 2002, om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Matthyssens, die verschijnt voor verzoekers, en van advocaat R. Pockele-Dilles, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. De Buel;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat NV Dedo Immo aan eerste verzoeker “handelend in eigen naam of voor rekening van NV EDKA alwaar hij optreedt als afgev. bestuurder” het hotel La Rose aan de Van Maerlantstraat 40 te Antwerpen in handelshuur heeft gegeven; dat verzoekers op de gelijkvloerse verdieping ervan kamers verhuren voor prostitutie; dat eerste verzoeker bij een verhoor door de politie op 11 februari 2002 verklaart: “Ik neem er kennis van dat prostitutie, onder welke vorm ook, niet wordt toegelaten buiten de ingestelde gedoogzone (Verversrui, Vingerlingstraat, Schippersstraat) en zal mij in de toekomst in regel stellen”; dat met brief van 17 februari 2002 de politie eerste verzoeker hoofdstuk IV van de code van de gemeentelijke politiereglementen onder de aandacht brengt, aanraadt “om op vrijwillige basis tot definitieve sluiting van het pand over te gaan” en hem ervan verwittigt dat “[b]ij verdere overtredingen” niet zal worden nagelaten het college van burgemeester en schepenen te verzoeken tot definitieve sluiting van zijn instelling over te gaan; dat op 7 maart 2002 de politie vaststelt dat er in het bewuste pand “nog steeds prostitutie bedreven wordt”; dat volgens de betreffende administratieve akte de politie daarover de uitbater aanspreekt, maar deze weigert een verklaring af te leggen;

Overwegende dat op 17 april 2002 het college van burgemeester en schepenen beslist tot de onmiddellijke definitieve sluiting van de lokalen of plaatsen in het pand Van Maerlantstraat 40 die voor prostitutie worden gebruikt; dat de beslissing op 18 april 2002 aan de receptioniste van het hotel wordt betekend; dat op 29 april 2002 de politie drie kamers op de gelijkvloerse verdieping van het hotel verzegelt; dat nog op 29 april 2002 het collegebesluit aan eerste verzoeker wordt betekend;

Overwegende dat verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering betwist; dat een onderzoek van en een uitspraak over de ontvankelijkheid zich slechts zouden opdringen indien aan de grondvoorwaarden voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan zou zijn, hetgeen zoals hierna zal blijken niet het geval is;

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat het verzoekschrift er geen afzonderlijke bespreking aan wijdt; dat verzoekers blijkbaar menen dat de verantwoording ervan samenvalt met die van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat dit nadeel, zoals nader toegelicht ter terechtzitting, er op neerkomt dat door de bestreden beslissing drie van de zeven hotelkamers gesloten zijn en verzoekers hun inkomsten met meer dan de helft zien gehalveerd worden, wat tot een “financieel onevenwicht” en zelfs faillissement kan leiden;

Overwegende dat deze uiteenzetting, daargelaten of ze al voldoende is om een gewone schorsing te kunnen staven, alleszins niet volstaat om aannemelijk te maken dat het nadeel van die aard is dat, wil de schorsing van de aangevochten beslissing een nuttig effect hebben, zij zonder enig verwijl en bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden bevolen;

Overwegende dat de houding van verzoekers die conclusie alleen maar ondersteunt; dat immers een verzoeker die meent door een beslissing een zodanig nadeel te lijden dat een schorsing volgens de gewone procedure te laat zou komen, zich daarnaar moet gedragen; dat te dezen wordt vastgesteld dat verzoekers er al van tenminste midden februari 2002 rekening mee moesten houden dat, zo zij voort kamers voor prostitutie bleven verhuren, de bestreden beslissing er zat aan te komen; dat de beslissing hen op het eerste gezicht ten laatste op 29 april 2002 bekend was; dat het dan nog meer dan drie weken heeft geduurd voor zij er toe kwamen de onderhavige vordering in te stellen; dat dit de uiterst dringende noodzakelijkheid zonder meer tegenspreekt;

Overwegende dat tenminste niet aan de eerste schorsingsvoorwaarde is voldaan; dat deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 350 euro, komen ten laste van verzoekers, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig mei 2002, door :

de HH.	J. LUST,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.